
Als we doen wat mogelijk is, dan zijn we aan ‘het onmogelijke’ begonnen.

Dat een oorlog, naast dat onnoemelijk menselijk lijden ook de vernietiging inhoudt van al datgene wat mensen in de voorbije jaren en eeuwen hebben opgebouwd, is verschrikkelijk. Het verdwijnen van unieke cultuur-historische voetafdrukken die we ‘beschaving’ noemen, het wegvegen van de ‘identiteit’ van een samenleving, dat gaat aan iedere menselijke zingeving voorbij. Het enige mogelijke doel hiervan is het verwerven van *macht en dominantie*. Eigenlijk heeft iedere leider die ‘s morgens wakker wordt maar één vraag te beantwoorden. Géén duizend, maar één antwoord hoort hij in te vullen: wat moet ik vandaag doen om de samenleving, waar ik als leider voor sta, nog beter te maken.

Een crisis in Oekraïne heeft grote impact. Ze eist dringende antwoorden én oplossingen op vragen die plots een zoektocht worden om onze kwaliteit van leven te kunnen behouden in een wereld die onomkeerbaar verandert. Het is niet de wereld die verandert, wel de mens.

Gelukkig leven we in dat deel van de wereld waar we vrij kunnen denken en binnen democratische rechtsregels ook vrij kunnen handelen. Dit is een dynamisch gegeven dat we nu zeker optimaal moeten inzetten om zorgzaam te zijn voor mensen die hulp en bescherming nodig hebben.

De roep naar een transitie tot energie- en grondstoffen-onafhankelijkheid zal nooit sterker zijn dan nu. En die uitdaging mogen we absoluut niet meer loslaten. Een nieuwe uitdaging? Niet echt, het enige dat we echt moeten doen is ***onmiddellijk doen wat mogelijk is, en dan zijn we gewoon met ‘het onmogelijke’ begonnen***. Want ‘later’ wordt plotseling ‘nu’!

Trouwens om als samenleving naar een hogere onafhankelijkheidsgraad te evolueren, daar hebben we kennis voor nodig. Het is niet ‘kennis’ wat een probleem vormt, wel het ‘leiderschap’ dat over inzicht en kordaatheid moet beschikken om voor deze ‘onafhankelijkheid’ voluit te gaan.

Als we over ‘Cleantech’ en ‘Vlaanderen’ spreken dan zit het ontwikkelen van een blijvende technologische voorsprong richting duurzaamheid gewoon in ons DNA. Wij kunnen dat! Onze energie- en grondstoffen onafhankelijkheid ligt voor het oprapen! Alleen moeten we wel eens durven bukken. Overdreven???

Beseffen we wel voldoende dat onze grote Antwerpse haven dagelijks continu grondstoffen, afgewerkte producten en halffabricaten van over de hele wereld voor ons op de kade legt?

Onbetrouwbare handelspartners die de rechten van een ‘land’ boven de rechten van de ‘mens’ plaatsen verplichten ons nu om nog duurzamer om te gaan met grondstoffen en energie. ‘Circulariteit’ op een nog hoger niveau tillen! Zo zal het begrip ‘produceren’ niet alleen betekenen dat we van grondstoffen nieuwe producten kunnen maken, maar dat we van producten ook terug ‘nieuwe’ grondstoffen kunnen ‘produceren’. Ik weet het, wij zijn er al mee bezig, maar ons productie-beleid dient veel meer met deze nieuwe verregaande circulariteit rekening te houden.

Daarnaast weten we ook welke materialen we als afvalstoffen op stortplaatsen hebben ‘vergaard’, terwijl - om alleen maar Remo te benoemen - daar evenveel energie in de grond begraven ligt als België in één jaar invoert. Energie die we nu zo hard nodig hebben en die we zomaar vergeten zijn...

We bezitten een belangrijke technologische kennis, hoe komt het dan dat we deze tot nu toe nog niet toepasten? Waarom is de transitie naar een duurzame samenleving en productieprocessen nog niet volop bezig? Wat bedoelen we met ‘creativiteitssprong als gevolg van levensbedreigende omstandigheden en oorlogsmodus’? Daar zit een gamma van antwoorden achter die ik u met plezier in mijn volgende opinietekst zal uiteenzetten.